

Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgekreds (H. Madsen), som ganske naturlig ifølge sin Stilling er særlig Repræsentant for den Side af Tinget, der fremfor alt vil have en Havn paa Skagen. Jeg hørte med stor Opmærksomhed paa det ærede Medlem i Gaar, og jeg erkender, at de Argumenter, han benyttede for at støtte sin Anskuelse, vare meget heldige og meget rigtige. Men jeg kan ikke frigøre mig fra den Tanke, at det ærede Medlem har Uret fra først til sidst i det, han fremsatte, naar der vel at mærke er Tale om Anlægget af en Havn paa Skagens Sydside. Det Argument, det ærede Medlem benyttede i Gaar, var navnlig dette, at Havnen skulde støtte Baadefiskerne. Men det kan den jo ikke, naar den ligger paa Sydsiden, fordi Baadefiskeriet foregaar paa Nordsiden, og det ærede Medlem vil naturligvis erkende, at den største Fare, som de aabne Baade overhovedet kunne udsætte sig for under prækere Forhold, er at gaa rundt om Grenen for at komme op til Havnen. De tør ikke, naar de ikke ere ligefrem tvungne dertil, udsætte sig for det vældige Braad, som staaar paa Skagens Rev ud for Grenen. Ej heller kunde jeg med min bedste Villie forstaa, at det skulde være en saa stor Fordel, at Fisken kommer i Land i Skagen, for den skal jo ikke blive i Skagen, den skal Syd paa til Frederikshavn, og at det skulde være lettere at holde Liv i Fisken, naar den tages i Land i Skagen og køres paa Jernbane ned til Frederikshavn, end naar den bliver i Dammen ned til Frederikshavn, tror jeg ikke rigtig paa. Men, som sagt, jeg vil ikke gaa i Rette med det ærede Medlem, fordi det er en Selvfølge, at han er pligtig til — og det har han gjort med den mest ihærdige Udholdenhed, baade i Udvalget og her — at arbejde for en Skagenshavn. Og en saadan Havn har jo i Virkeligheden ikke mange virkelige Modstandere. Den har i alt Fald ikke nogen virkelig Modstander i mig. Naar jeg har sagt noget imod Skagens Havn, er det dels, fordi jeg stadig maa fastholde, at Skagen ikke er det Punkt paa Jyllands Vestkyst, hvor en Havn mest tiltrænges, og dels, fordi det, naar alt kommer til alt, er og bliver bagvendt at begynde Havneforanstaltninger paa Jyllands Vestkyst ved at bygge en Havn ved Skagen. Og saa er der naturligvis dette Forhold, at jeg vedblivende maa tro paa, at det med alle de Ulemper, den har, er rigtigere at bygge den fritliggende Havn end at bygge den landfaste Havn.

Da jeg første Gang havde Ordet forleden Dag, fremhævede jeg, hvad der kunde siges til Fordel for Øhavne, og det har den højtærede Minister heller ikke modsagt, saa jeg maa antage, at Ministeren var enig med mig deri. Naturligvis erkender jeg, at der er Ulemper ved Øhavne, men de Ulemper ere ikke meget store.

Med Hensyn til Høfderne have jo en Mængde ærede Medlemmer været i større eller mindre Grad inde paa at bebrejde mig, at jeg nu gaar med til at stemme for en Bevilling som den her foreliggende, medens jeg tidligere i adskillige Aar har været en Modstander af hele Høfdebygningssystemet. Jeg tror dog ikke, at man med Føje kan rette en saadan Bebrejdelse, og denne Udtalelse vil jeg navnlig adressere til det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgekreds (Sandbæk), som i Dag har talt. Han vilde nemlig gerne paadutte mig, at naar Høfdebygningen staaar saa tarveligt, som den gør, havde jeg en Del af Skylden derfor. Men det har det ærede Medlem ikke Ret i. For mit Hovedstandpunkt har altid været og er det fremdeles, at det havde været klogere ikke at inklade sig paa hele denne Høfdebygning, det havde været klogere at sige nej straks i Stedet for at begynde. Men dette har jeg intet Ansvar for, den Gang var jeg ikke Medlem af Rigsdagen. Siden efter har jeg Gang efter Gang sagt baade til Regeringen og til mine ærede Kolleger i Tinget: Der er to Ting at vælge imellem, enten at standse hele Foretagendet og at betragte det som et mislykket Forsøg og altsaa lade de Penge, som ere anvendte, være tabte, eller ogsaa snarest mulig og med al den Kraft, Statskassen kan taale, gaa til Gennemførelsen af hele Planen. Thi saaledes som man i en lang Aarrække gjorde, at man koncentrerede alt, hvad man kunde og vilde udrette, paa den søndre Tange og lod den nordre Tange ligge for Lud og koldt Vand, anser jeg for ganske urigtigt. Først nu for nogle Aar siden har man begyndt paa den nordre Tange. Jeg har altid sagt, at det var urimeligt at bære sig saaledes ad. Hvis man havde baaret sig fornuftig ad, skulde man have begyndt paa begge Sider af Thyborøn Kanal og have gaaet Syd paa til den ene Side og Nord paa til den anden Side og benyttet de Penge, som anvendtes af Statskassen, ligeligt paa begge Sider. Saa havde man gjort noget klogt og rigtigt. Dette vilde